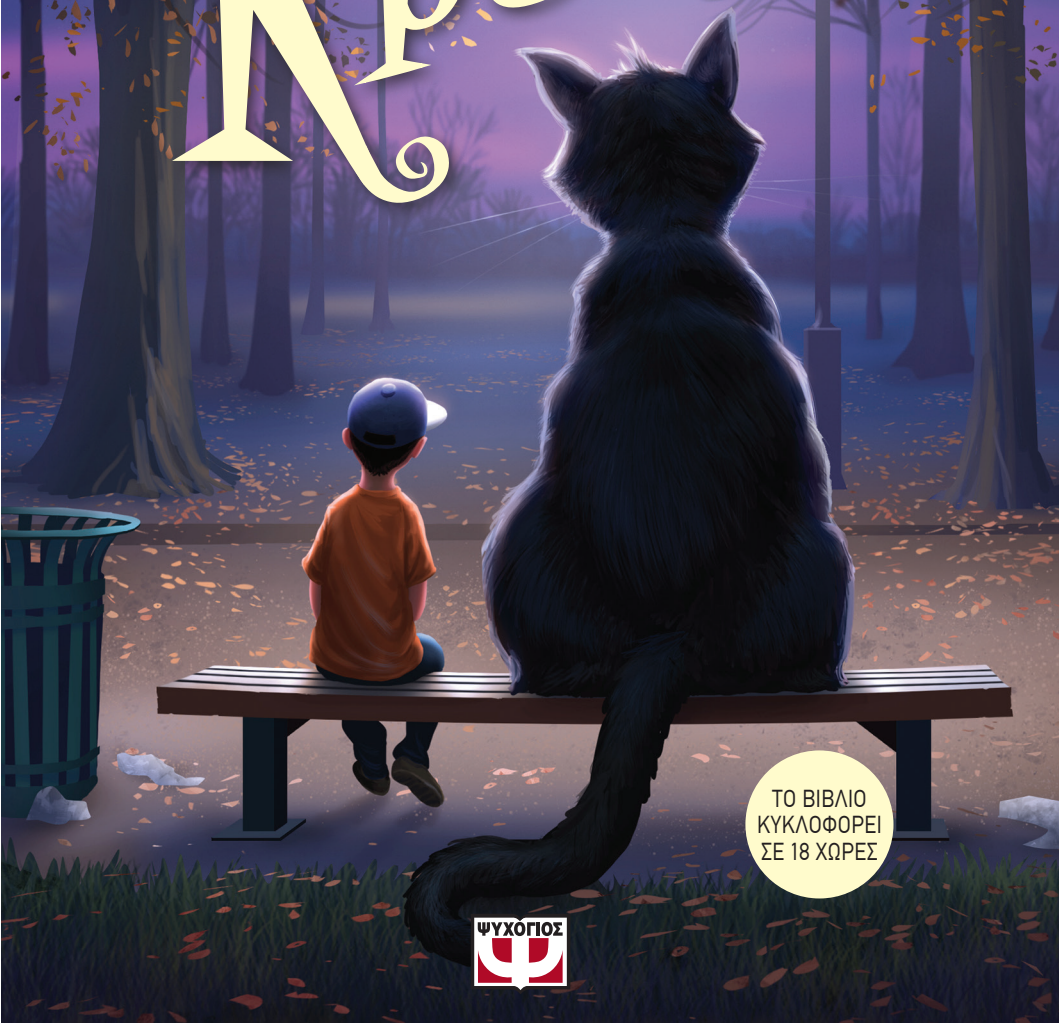

ΚΑΘΡΙΝ ΑΠΛΑΓΚΕΪΤ

Ο φίλος μου
Ο Κρένσος

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 18 ΧΩΡΕΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: CRENSHAW

Από τις Εκδόσεις Feiwei and Friends, an imprint of MacMillan,
Νέα Υόρκη 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο φίλος μου ο Κρένσο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Katherine Applegate

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Rich Deas, Liz Dresner

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

Published by arrangement with
Pippin Properties Inc. through Rights People, London.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Erwin Madrid

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1578-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1579-6

Τεπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Tηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΚΑΘΡΙΝ ΑΠΛΓΚΕΪΤ

Ο φίλος μου
Ο Κρένσο

Μετάφραση: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

Για τον Τζέικ

Δρ Σάντερσον:

«Σκέψου προσεκτικά, Ντάουντ. Δεν ήξερες κάποιον, κάποτε, κάπου με το όνομα Χάρβεϊ; Δεν ήξερες ποτέ κάποιον μ' αυτό το όνομα;»

Έλγουντ Π. Ντάουντ:

«Όχι, όχι, κανέναν, γιατρέ. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που είχα πάντα τόσες ελπίδες γι' αυτό».

ΜΑΙΡΗ ΤΣΕΪΣ, *Χάρβεϊ* (1944)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η πόρτα είναι για να ανοίγει

Ο ΛΑΚΚΟΣ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΑΒΕΤΑΙ:
ΕΝΑ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΩΝ ΟΡΙΣΜΩΝ*
κείμενα: Ρουθ Κράους
εικονογράφηση: Μορίς Σέντακ

* Τίτλος πρωτοτύπου: *A hole is to dig: A first book of first definitions.* (Σ.τ.Ε.)

1

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑ ΑΡΚΕΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ πράγματα σχετικά με τον γάτο σέρφερ.

Πράγμα νούμερο ένα: Ήταν γάτος σέρφερ.

Πράγμα νούμερο δύο: Φορούσε κοντομάνικο μπλουζάκι. Αυτό έγραφε **ΓΑΤΟΙ ΛΕΒΕΝΤΕΣ, ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΜΠΙΝΕΔΕΣ**.

Πράγμα νούμερο τρία: Κρατούσε μια κλειστή ομπρέλα, σαν να ανησυχούσε μήπως βραχεί. Που, άμα το σκεφτείς, δεν κολλάει καθόλου με το σερφ.

Πράγμα νούμερο τέσσερα: Κανένας άλλος στην παραλία δε φαινόταν να τον βλέπει.

Είχε πιάσει ένα καλό κύμα και γλιστρούσε πάνω του χαλαρά. Αλλά καθώς ο γάτος πλησίαζε στην ακτή, έκανε το λάθος να ανοίξει την ομπρέλα του. Μια ριπή ανέ-

μου τον εκσφενδόνισε στον ουρανό. Ένας γλάρος γλίτωσε στο τσακ.

Ακόμα και ο γλάρος δε φάνηκε να τον προσέχει.

Ο γάτος αιωρούνταν από πάνω μου σαν ένα χνουδωτό μπαλόκι. Κοίταξα ευθεία πάνω. Κοίταξε ευθεία κάτω. Με χαιρέτησε.

Το τρίχωμά του ήταν ασπρόμαυρο, σαν πιγκουίνου. Ήταν σαν να φορούσε κοστούμι για επίσημη εκδήλωση.

Επίσης, μου ήταν τρομερά γνώριμος.

«Κρένσο», ψιθύρισα.

Κοίταξα γύρω μου. Είδα ανθρώπους να φτιάχνουν κάστρα από άμμο, άλλους να παίζουν φρίσμπι κι άλλους να κυνηγούν καβούρια. Αλλά δεν είδα κανέναν να κοιτάζει τον γάτο σέρφερ που αιωρούνταν στον ουρανό κρατώντας μια ομπρέλα.

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου και μέτρησα ως το δέκα. Αργά.

Τα δέκα δευτερόλεπτα μου φάνηκαν χρονικό διάστημα ικανό για να σταματήσω να τρελαίνομαι.

Ένωθα να ζαλίζομαι λίγο. Αλλά αυτό συμβαίνει καμιά φορά όταν πεινάω· δεν είχα φάει τίποτε από το πρωί.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, αναστέναξα με ανακούφιση. Ο γάτος είχε εξαφανιστεί. Ο ουρανός ήταν απέραντος και αδειανός.

Γντουπ. Μόλις λίγα εκατοστά από τα δάχτυλα των ποδιών μου, η ομπρέλα προσγειώθηκε στην άμμο σαν γιγάντιο βέλος.

Ήταν πλαστική, κόκκινη και κίτρινη, διακοσμημένη με εικόνες από μικροσκοπικά χαμογελαστά ποντικάκια. Στη λαβή ήταν γραμμένη με κηρομπογιά η φράση: ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΡΑΣΟΛΙ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΚΡΕΝΣΟ.

Ξανάκλεισα τα μάτια μου. Μέτρησα ως το δέκα. Άνοιξα τα μάτια μου, και η ομπρέλα –ή το παρασόλι ή ό,τι ήταν αυτό τέλος πάντων– είχε εξαφανιστεί. Ακριβώς όπως και ο γάτος.

Ήταν τέλη Ιουνίου, ωραία και ζεστά, αλλά έτρεμα.

Ένωθα όπως νιώθεις λίγο πριν βουτήξεις στη βαθιά πλευρά της πισίνας.

Οδεύεις προς κάπου αλλού. Ακόμα δεν έχεις φτάσει. Αλλά ξέρεις ότι δεν υπάρχει επιστροφή.

ed by arrangement with
nc. through Rights People, London.
ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

2

ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΞΗΣ: δεν είμαι ο τύπος ανθρώπου που έχει φανταστικούς φίλους.

Σοβαρά τώρα. Το φθινόπωρο θα πάω στην πέμπτη τάξη. Στην ηλικία μου δεν είναι καλό να έχεις τη φήμη του τρελού.

Μου αρέσουν τα δεδομένα. Πάντα μου άρεσαν. Αληθινά πράγματα. Δεδομένα του τύπου δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Ή τα λαχανάκια Βρυξελλών έχουν γεύση σαν βρόμικες κάλτσες ιδρωμένες απ' το γυμναστήριο.

Εντάξει, ίσως το δεύτερο να είναι απλώς γνώμη. Και τέλος πάντων, δεν έχω φάει ποτέ βρόμικες κάλτσες ιδρωμένες απ' το γυμναστήριο, οπότε μπορεί να κάνω λάθος.

Τα δεδομένα είναι σημαντικά για τους επιστήμονες, που είναι αυτό που θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω. Τα

δεδομένα της φύσης είναι τα αγαπημένα μου. Ιδιαίτερα αυτά που κάνουν τον κόσμο να λέει «τι είπες τώρα».

Όπως το δεδομένο ότι το τοιτάχ τρέχει με εκατόν δέκα χιλιόμετρα την ώρα.

Ή το δεδομένο ότι μια ακέφαλη κατσαρίδα μπορεί να επιβιώσει πάνω από δύο εβδομάδες.

Ή το δεδομένο ότι όταν μια κερασφόρα σαύρα τρελαίνεται πετάει αίμα απ' τα μάτια της.

Θέλω να γίνω επιστήμονας για ζώα. Δεν είμαι σίγουρος για ποιο είδος. Αυτή τη στιγμή μού αρέσουν πολύ οι νυχτερίδες. Μου αρέσουν, επίσης, τα τοιτάχ και οι γάτες και οι σκύλοι και τα φίδια και οι αρουραίοι και οι μανάντοι. Οπότε αυτές είναι μερικές επιλογές.

Μου αρέσουν και οι δεινόσαυροι, μόνο που έχουν πεθάνει όλοι τους. Για ένα διάστημα, εγώ και η φίλη μου η Μάρισολ θέλαμε να γίνουμε παλαιοντολόγοι και να ψάξουμε για απολιθώματα δεινοσαύρων. Η Μάρισολ έθαβε κόκαλα από κοτόπουλο στο σκάμμα της για να κάνει εξάσκηση στο σκάψιμο.

Με τη Μάρισολ από αυτό το καλοκαίρι αρχίσαμε να αναλαμβάνουμε να βγάζουμε βόλτα σκύλους. Καμιά φορά, όταν βγάζουμε βόλτα τους σκύλους, ανταλλάσσουμε φυσικά δεδομένα. Χτες μού είπε ότι μια νυχτερίδα μπορεί να φάει 1.200 κουνούπια σε μία ώρα.

Τα δεδομένα είναι πολύ πιο ωραία από τις ιστορίες. Την ιστορία δεν μπορείς να τη δεις. Δεν μπορείς να την κρατήσεις στα χέρια σου και να τη μετρήσεις.

Ούτε τον μανάτο μπορείς να τον κρατήσεις. Αλλά και πάλι. Οι ιστορίες είναι ψέματα, αν το καλοσκεφτείς. Κι εμένα δε μου αρέσει να μου λένε ψέματα.

Ποτέ δε με ενθουσίαζαν τα πράγματα της φαντασίας. Όταν ήμουν μικρός, δεν ντυνόμουν Μπάτμαν ούτε μιλούσα σε λούτρινα ζωάκια ούτε φοβόμουν μήπως είχε τέρατα κάτω από το κρεβάτι μου.

Οι γονείς μου λένε ότι όταν ήμουν στο προνήπιο περιφερόμουν λέγοντας σε όλους ότι είμαι ο δήμαρχος της Γης. Αλλά αυτό κράτησε καμιά δυο μέρες.

Εντάξει, κι εγώ πέρασα τη φάση Κρένσο. Αλλά πολλά παιδιά έχουν έναν φανταστικό φίλο.

Μια φορά, οι γονείς μου με πήγαν να δω τον πασχалиνό κούνελο στο εμπορικό κέντρο. Στεκόμασταν πάνω σε ψεύτικο γρασίδι δίπλα σ' ένα γιγάντιο ψεύτικο αυγό μέσα σ' ένα γιγάντιο ψεύτικο καλάθι. Όταν ήρθε η σειρά μου να βγάλω φωτογραφία με τον κούνελο, έριξα μια ματιά στην πατούσα του και την τράβηξα με δύναμη.

Μέσα υπήρχε ένα ανθρώπινο χέρι. Το χέρι είχε μια χρυσή βέρα και τουφίτσες από ξανθωπές τρίχες.

«Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι κουνέλι!» φώναξα. Ένα κοριτσάκι άρχισε να σπαράζει στο κλάμα.

Ο διευθυντής του εμπορικού κέντρου μάς ζήτησε να φύγουμε. Δε μου έδωσαν δώρο καλάθι με σοκολατένια αυγά ούτε φωτογραφία με τον ψεύτικο κούνελο.

Τότε ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποίησα ότι στον κόσμο δεν αρέσει πάντα να ακούει την αλήθεια.

Published by arrangement with
Pippin Properties Inc. through Rights People, London.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

3

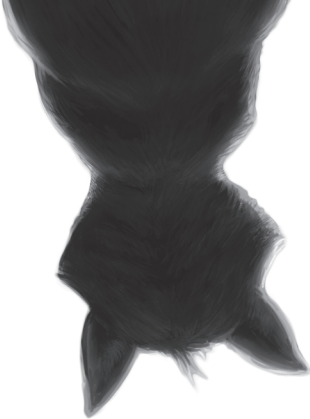
ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ με τον πασχαλινό κούνελο οι γονείς μου άρχισαν να ανησυχούν.

Εκτός από τις δύο μέρες μου ως δήμαρχος της Γης, δε φαινόταν να διαθέτω ιδιαίτερη φαντασία. Σκέφτονταν πως ίσως παραήμουν ώριμος για την ηλικία μου. Πολύ σοβαρός.

Ο μπαμπάς μου αναρωτιόταν μήπως έπρεπε να μου είχε διαβάσει περισσότερα παραμύθια. Η μαμά μου αναρωτιόταν μήπως δεν έπρεπε να με είχε αφήσει να βλέπω τόσο πολλά ντοκιμαντέρ με ζώα που τρώνε το ένα το άλλο.

Ζήτησαν τη συμβουλή της γιαγιάς μου, για να μάθουν μήπως ήμουν μικρομέγας. Τους είπε να μην ανησυχούν.

Όσο και να μεγαλόφερνα, τους είπε, θα το ξεπερνούσα σίγουρα όταν θα έφτανα στην εφηβεία.

Published by arrangement with
Pippin Properties Inc. through Rights People, London.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

4

ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ ΑΦΟΤΟΥ είδα τον Κρένσο στην παραλία, εμφανίστηκε ξανά.

Αυτή τη φορά, όμως, δεν είχε σανίδα του σερφ. Ούτε ομπρέλα.

Ούτε σώμα.

Κι όμως. Ήξερα ότι ήταν εκεί.

Ήταν περίπου έξι το απόγευμα. Η αδελφή μου η Ρόμπιν κι εγώ παίζαμε μπολ για κορν φλέικς στο καθιστικό του διαμερίσματός μας. Το μπολ για κορν φλέικς είναι ένα καλό κόλπο για να ξεγελάς την πείνα σου όταν δεν υπάρχουν και σπουδαία πράγματα να φας μέχρι το πρωί. Το επινοήσαμε όταν τα στομάχια μας γουργούριζαν το ένα στο άλλο. *Ουάου, πόσο θα ήθελα ένα κομμάτι πίτσα πεπερόνι*, γρύλιζε το στομάχι μου. Και μετά

το στομάχι της αδελφής μου γουργούριζε: *Ναι, ή ίσως ένα κρακεράκι με φιστικοβούτυρο.*

Η Ρόμπιν λατρεύει τα κρακεράκια.

Το μπολ για κορν φλέικς παίζεται εύκολα. Το μόνο που χρειάζεσαι είναι μερικά δημητριακά ή λίγα κομματάκια ψωμί. Και τα M&M's μια χαρά είναι, αρκεί να μην είναι εκεί γύρω η μαμά σου να σου λέει ότι δεν πρέπει να φας ζάχαρη. Αλλά, αν δεν είναι αμέσως μετά το Χάλοουιν, μάλλον δε θα υπάρχουν ούτε για δείγμα.

Στην οικογένειά μου εξαφανίζονται αμέσως.

Πρώτα επιλέγεις έναν στόχο για να ρίξεις. Ένα μπολ ή ένα φλιτζάνι κάνει μια χαρά τη δουλειά. Μη χρησιμοποιήσεις καλάθι αχρήστων γιατί μπορεί να έχει μικρόβια. Καμιά φορά χρησιμοποιώ το καπέλο του μπείζμπολ της Ρόμπιν. Παρόλο που μάλλον κι αυτό σκέτη αηδία είναι.

Για πεντάχρονο, αυτό το κορίτσι ιδρώνει πολύ.

Αυτό που πρέπει να κάνεις είναι να πετάς ένα κομμάτι από τα δημητριακά σου προσπαθώντας να βάλεις καλάθι. Ο κανόνας είναι ότι δεν μπορείς να φας αυτό το κομμάτι μέχρι να σκοράρεις. Φρόντισε ο στόχος σου να είναι μακριά, διαφορετικά θα τελειώσεις πολύ γρήγορα το φαγητό σου.

Το κόλπο είναι ότι αργείς τόσο να πετύχεις τον στόχο, που ξεχνάς ότι πεινάς. Για λίγο τέλος πάντων.

Εγώ και η Ρόμπιν προτιμάμε διαφορετικές μάρκες δημητριακών. Αλλά δεν μπορείς να είσαι επιλεκτικός

όταν το ντουλάπι είναι άδειο. Η μαμά μου το λέει καμιά φορά αυτό.

Αν έχεις ξεμείνει από δημητριακά και το στομάχι σου ακόμα γουργουρίζει, μπορείς πάντα να προσπαθήσεις να ξεχαστείς μασώντας τσίχλα. Αν θέλεις να ξαναχρησιμοποιήσεις την τσίχλα σου, μια καλή κρυψώνα είναι να την κολλήσεις πίσω απ' το αυτί σου. Ακόμα κι αν η γεύση έχει φύγει, κάνεις γυμναστική στα δόντια σου.

Ο Κρένσο εμφανίστηκε –τουλάχιστον φάνηκε σαν να εμφανίζεται– ενώ περνούσαμε την ώρα μας ρίχνοντας τα δημητριακά του μπαμπά μου μέσα στο καπελάκι της Ρόμπιν. Ήταν σειρά μου να ρίξω, και έβαλα καλάθι με την πρώτη. Όταν πήγα να βγάλω το δημητριακό από μέσα, αντ' αυτού βρήκα τέσσερις μοβ καραμέλες ζελεδάκια.

Λατρεύω τα μοβ ζελεδάκια.

Έμεινα να τα κοιτάζω πολλή ώρα. «Πού βρέθηκαν τα ζελεδάκια;» ρώτησα τελικά.

Η Ρόμπιν άρπαξε το καπέλο. Πήγα να το τραβήξω, αλλά μετά άλλαξα γνώμη. Η Ρόμπιν είναι μικρή, αλλά δε θέλεις να τα βάλεις μαζί της.

Δαγκώνει.

«Μαγικό!» αναφώνησε. Άρχισε να μοιράζει τα ζελεδάκια. «Ένα για μένα, ένα για σένα, δύο για μένα–»

«Σοβαρά, Ρόμπιν. Σταμάτα να κάνεις πλάκα. Πού;»

Η Ρόμπιν χλαπάκιασε δύο ζελεδάκια. «Σσ'μάτ' να με κοροδέυ'ζες», είπε, και απ' όσο κατάλαβα σήμαινε

«σταμάτα να με κοροϊδεύεις» στη γλώσσα του μπουκώματος με καραμέλες.

Η Αρίθα, το κοπριτο-λαμπραντόρ μας, έσπευσε να ελέγξει την κατάσταση. «Δεν έχει ζελεδάκια για σένα», είπε η Ρόμπιν. «Είσαι σκύλος, οπότε τρως σκυλοτροφή, μικρή μου».

Αλλά η Αρίθα δε νοιαζόταν για τα ζελεδάκια. Μύριζε τον αέρα, με τα αυτιά στραμμένα προς την εξώπορτα, λες και πλησίαζε κάποιος επισκέπτης.

«Μαμά», φώναξα, «αγόρασες ζελεδάκια;»

«Ναι, βέβαια», απάντησε απ' την κουζίνα. «Για να συνοδεύσουν το χαβιάρι».

«Σοβαρά μιλάω», είπα παίρνοντας τα δύο ζελεδάκια μου.

«Φάε τα δημητριακά ολικής άλεσης του μπαμπά σου, Τζάκσον. Θα κάνεις κακά για μια εβδομάδα», απάντησε.

Έλειπα από ένα δευτερόλεπτο εμφανίστηκε στην πόρτα κρατώντας μια πετσέτα κουζίνας. «Παιδιά, ακόμα πεινάτε;» Αναστέναξε. «Έχουν περισσέψει λίγα μακαρόνια με τυρί από χτες το βράδυ. Κι έχει και μισό μήλο που μπορείτε να μοιραστείτε».

«Εγώ είμαι εντάξει», είπα γρήγορα. Τον παλιό καλό καιρό, όταν είχαμε πάντα φαγητό στο σπίτι, γκρίνιαζαν μας είχαν τελειώσει τα αγαπημένα μου. Αλλά τελευταία μάς είχαν τελειώσει τα πάντα και είχα την αίσθηση πως οι γονείς μου ένιωθαν χάλια γι' αυτό.

«Έχουμε ζελεδάκια, μαμά», είπε η Ρόμπιν.

«Καλά, λοιπόν. Αρκεί να τρώτε κάτι θρεπτικό», είπε η μαμά μου. «Αύριο πληρώνομαι απ' το φαρμακείο, και θα περάσω απ' το σούπερ μάρκετ να ψωνίσω κάποια πράγματα μετά τη δουλειά».

Έκανε ένα μικρό νεύμα, σαν να έσβηνε κάτι από μια λίστα, και ξαναγύρισε στην κουζίνα.

«Δε θα φας τα ζελεδάκια σου;» με ρώτησε η Ρόμπιν στριφογυρίζοντας την κίτρινη αλογοουρά της γύρω απ' το δάχτυλό της. «Γιατί αν θες να σου κάνω μια μεγάλη χάρη νομίζω πως θα μπορούσα να τα φάω εγώ για σένα».

«Θα τα φάω», απάντησα. «Απλώς όχι... ακόμα».

«Γιατί όχι; Είναι μοβ. Τα αγαπημένα σου».

«Πρέπει πρώτα να σκεφτώ γι' αυτά».

«Είσαι μυστήριος, αδελφούλη», σχολίασε η Ρόμπιν. «Πάω στο δωμάτιό μου. Η Αρίθα θέλει να μεταμφιεστούμε».

«Αμφιβάλλω», είπα. Έπιασα ένα ζελεδάκι και το έφερα στο φως. Έμοιαζε μάλλον ακίνδυνο.

«Της αρέσουν ιδιαίτερα τα καπέλα και οι κάλτσες», αποκρίθηκε η Ρόμπιν καθώς έφευγε με τον σκύλο. «Έτσι δεν είναι, μωρό μου;»

Η Αρίθα κούνησε την ουρά της. Μονίμως είχε όρεξη για οτιδήποτε. Αλλά καθώς έφευγε με τη Ρόμπιν, έριξε μια ματιά πίσω της έξω απ' το μπροστινό παράθυρο και κλαψούρισε.

Πήγα στο παράθυρο και κοίταξα έξω. Έλεγξα πίσω απ' τον καναπέ. Άνοιξα την ντουλάπα του χολ.

Τίποτα. Κανείς.

Κανένas γάτος που κάνει σερφ. Κανένas Κρένσο.

Δεν είχα πει σε κανέναν αυτό που είχα δει στην παραλία. Η Ρόμπιν θα σκεφτόταν ότι τη δούλευα. Η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου θα έκαναν ένα από τα εξής δύο πράγματα. Είτε θα φρίκαραν και θα ανησυχούσαν μήπως είχα αρχίσει να το χάνω. Είτε θα το έβρισκαν αξιολάτρευτο που προσποιούμουν ότι κάνω παρέα με τον παλιό αόρατο φίλο μου.

Μύρισα τα ζελεδάκια. Μύριζαν όχι-και-τόσο-σταφυλένια, με την καλή έννοια. Έμοιαζαν αληθινά. Είχαν την υφή του αληθινού. Και η αληθινή μικρή μου αδελφή μόλις είχε φάει μερικά.

Κανόνas νούμερο ένα για τους επιστήμονες είναι ο εξής: υπάρχει πάντα μια λογική εξήγηση για τα πράγματα. Έπρεπε απλώς να καταλάβω ποια ήταν.

Ίσως τα ζελεδάκια να μην ήταν αληθινά, κι απλώς να ήμουν κουρασμένος ή άρρωστος. Ή να παραληρούσα.

Έλεγξα το μέτωπό μου. Δυστυχώς, προφανώς δεν είχα πυρετό.

Ίσως να είχα πάθει ηλίαση στην παραλία. Δεν ήμουν εντελώς σίγουρος τι ήταν η ηλίαση, αλλά ακουγόταν σαν κάτι που θα μπορούσε να σε κάνει να βλέπεις ιπτάμενους γάτους και μαγικά ζελεδάκια.

Ίσως να κοιμόμουν και να ήμουν παγιδευμένος μέσα σ' ένα ατελείωτο, παράξενο, εντελώς ενοχλητικό όνειρο.

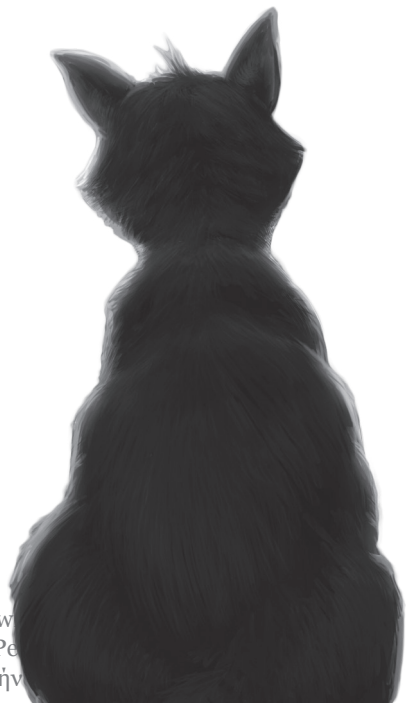
Κι όμως. Δε φαίνονταν εντελώς αληθινά τα ζελεδάκια που κρατούσα στο χέρι μου;

Ίσως να ήμουν απλώς πεινασμένος. Η πείνα μπορεί να σε κάνει να νιώθεις κάπως παράξενα. Μέχρι και ότι τρελαίνεσαι.

Έφαγα το πρώτο ζελεδάκι μου αργά και προσεκτικά. Αν τρως μικρές μικρές μπουκιές, το φαγητό σου κρατάει περισσότερο.

Μια φωνή μες στο κεφάλι μου έλεγε *Ποτέ μην παίρνεις καραμέλες από ξένους*. Όμως, η Ρόμπιν είχε επιζήσει. Κι αν όντως υπήρχε κάπου κάποιος ξένος, ήταν αόρατος.

Έπρεπε να υπάρξει κάποια λογική εξήγηση. Αλλά προς το παρόν, τα μοβ ζελεδάκια ήταν πολύ πιο νόστιμα από τα δημητριακά ολικής άλεσης – αυτό ήταν το μόνο σίγουρο.

Published by arrangement with
Pippin Properties Inc. through Rights Pe
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήν

5

Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ που συνάντησα τον Κρένσο ήταν περίπου πριν από τρία χρόνια, με το που τελείωσα την πρώτη τάξη.

Ήταν νωρίς το βράδυ, και είχαμε σταματήσει με την οικογένειά μου σ' έναν χώρο ξεκούρασης στο πλάι του αυτοκινητόδρομου. Ήμουν ξαπλωμένος στο γρασίδι κοντά σ' ένα τραπέζι πικ νικ και χάζευα τα αστέρια που είχαν αρχίσει σιγά σιγά να φωτίζουν.

Άκουσα έναν θόρυβο, έναν ήχο σαν ρόδες του σκέιτμπορντ πάνω σε χαλίκι. Ανασηκώθηκα και στηρίχτηκα στους αγκώνες μου. Πράγματι, ένας σκέιτερ διέσχιζε πάνω στη σανίδα του τον χώρο του πάρκινγκ.

Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν ασυνήθιστος τύπος.

Ήταν ένα ασπρόμαυρο γατί. Μεγάλο γατί, πιο ψη-

λό από μένα. Τα μάτια του είχαν το γυαλιστερό χρώμα της πρωινής χλόης. Φορούσε ένα μαύρο και πορτοκαλί κασκέτο των Σαν Φρανσίσκο Τζάιαντς.

Πήδηξε από τη σανίδα του και κατευθύνθηκε προς το μέρος μου. Στεκόταν στα δυο πόδια σαν άνθρωπος.

«Μιάου», έκανε.

«Μιάου», απάντησα, επειδή μου φάνηκε ευγενικό.

Έσκυψε κοντά μου και μύρισε τα μαλλιά μου. «Έχεις κανένα μοβ ζελεδάκι;»

Πετάχτηκα όρθιος. Ήταν η τυχερή του μέρα. Όπως τυχαίως είχα δύο μοβ ζελεδάκια στην τσέπη του τζιν μου.

Ήταν λίγο ζουπηγμένα, παρ' όλα αυτά φάγαμε ο καθένας από ένα.

Είπα στον γάτο ότι με λένε Τζάκσον.

Αποκρίθηκε ναι, φυσικά.

Ρώτησα το όνομά του.

Με ρώτησε ποιο ήθελα να είναι.

Η ερώτησή του ήταν ασυνήθιστη. Αλλά είχα ήδη καταλάβει ότι κι αυτός ήταν ασυνήθιστος τύπος.

Έμεινα σκεφτικός για λίγο. Ήταν μεγάλη απόφαση. Ο κόσμος δίνει μεγάλη σημασία στα ονόματα.

Τελικά είπα: «Το Κρένσο θα ήταν τέλειο όνομα για γάτο, νομίζω».

Δε χαμογέλασε, γιατί οι γάτες δε χαμογελάνε.

Αλλά καταλάβαινα ότι ήταν ευχαριστημένος.

«Κρένσο, λοιπόν», είπε.

6

ΔΕΝ ΞΕΡΩ πώς μου ήρθε το όνομα Κρένσο.

Κανείς στην οικογένειά μου δεν είχε γνωρίσει ποτέ κανέναν Κρένσο.

Δεν έχουμε κανέναν συγγενή ή φίλο ή δάσκαλο που να λέγεται Κρένσο.

Δεν έχω πάει ποτέ στο Κρένσο του Μισισίπι ή στο Κρένσο της Πενσιλβάνια ή στην Κρένσο Μπούλεβαρ στο Λος Άντζελες.

Ποτέ μου δεν έχω διαβάσει βιβλίο για κάποιον Κρένσο ούτε έχω δει καμιά σειρά ή ταινία στην τηλεόραση που να έχει Κρένσο.

Για κάποιον λόγο, όμως, το Κρένσο μού φάνηκε ταιριαστό.

Όλοι στην οικογένειά μου είχαν πάρει το όνομά τους

από κάποιον ή κάτι. Ο μπαμπάς μου είχε πάρει το όνομά του από τον παππού του. Η μαμά μου από τη θεία της. Η αδελφή μου κι εγώ δεν είχαμε πάρει το όνομά μας από ανθρώπους. Είχαμε πάρει τα ονόματα κιθάρας.

Εγώ είχα πάρει το όνομα της κιθάρας του μπαμπά μου. Είχε σχεδιαστεί από έναν κατασκευαστή που λεγόταν Τζάκσον. Η αδελφή μου είχε πάρει το όνομά της από την εταιρεία που είχε φτιάξει την κιθάρα της μαμάς μου.

Οι γονείς μου παλιά ήταν μουσικοί. Μουσικοί της πείνας, όπως λέει η μαμά μου. Αφότου γεννήθηκα σταμάτησαν να είναι μουσικοί κι έγιναν φυσιολογικοί άνθρωποι. Μια και είχαν ξεμείνει από όργανα, οι γονείς μου έδωσαν στον σκύλο μας το όνομα μιας διάσημης τραγουδίστριας, που λέγεται Αρίθα Φράνκλιν. Αυτό έγινε αφότου η Ρόμπιν ήθελε να την ονομάσουμε Αφαλό κι εγώ ήθελα να τη λέμε Σκύλο.

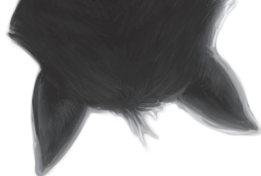
Τουλάχιστον τα μεσαία ονόματά μας τα έχουμε πάρει από ανθρώπους κι όχι από όργανα. Ο Όρσον και η Μέριμπελ ήταν ο θείος του μπαμπά μου και η προγιαγιά της μαμάς μου. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν πεθάνει, οπότε δεν ξέρω αν είναι καλά ονόματα ή όχι.

Ο μπαμπάς λέει ότι ο θείος του ήταν ένα συμπαθητικό στραβόξυλο, που νομίζω πως σημαίνει στριμμένος με μια δόση γλυκύτητας.

Για να είμαι ειλικρινής, κάποιο άλλο μεσαίο όνομα μπορεί να ήταν καλύτερο. Κάποιο εντελώς καινούργιο. Κάποιο που δε θα είχε πολυφορευθεί.

Ίσως γι' αυτό να μου άρεσε το όνομα Κρένσο. Μου θύμιζε λευκή κόλα χαρτί προτού ζωγραφίσεις πάνω της.

Ήταν από εκείνα τα ονόματα που αφήνουν όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά.

Published by arrangement with
Pippin Properties Inc. through Rights People, London.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

7

ΔΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ πώς ένιωσα για τον Κρένσο τη μέρα που γνωριστήκαμε.

Ήταν πριν από πολύ καιρό.

Δε θυμάμαι πολλά απ' όσα συνέβησαν όταν ήμουν μικρός.

Δε θυμάμαι να γεννιέμαι. Ή να μαθαίνω να περπατάω. Ή να φοράω πάνα. Αλλά μάλλον αυτό δεν είναι κάτι που θέλεις να θυμάσαι ούτως ή άλλως.

Η μνήμη είναι μυστήριο πράγμα. Θυμάμαι που είχα χαθεί μέσα στο σουπερ μάρκετ όταν ήμουν τεσσάρων. Αλλά δε θυμάμαι να με βρίσκουν η μαμά και ο μπαμπάς, οι οποίοι ούρλιαζαν και έκλαιγαν ταυτόχρονα. Ξέρω αυτό το σημείο επειδή μου το διηγήθηκαν.

Θυμάμαι όταν πρωτοήρθε στο σπίτι η μικρή μου αδελ-

φή. Αλλά δε θυμάμαι να προσπαθώ να τη βάλω σ' ένα κουτί για να την ταχυδρομήσουμε πίσω στο μαιευτήριο.

Στους γονείς μου αρέσει να διηγούνται αυτή την ιστορία στους άλλους.

Δεν είμαι καν σίγουρος γιατί ο Κρένσο ήταν γάτα και όχι σκύλος ή κροκόδειλος ή Τυραννόσαυρος ρεξ με τρία κεφάλια.

Όταν προσπαθώ να θυμηθώ ολόκληρη τη ζωή μου, νιώθω σαν να είναι μια κατασκευή από Lego όπου σου λείπουν κάποια σημαντικά κομμάτια, όπως ένα ρομπότ μινιατούρα ή μια γιγάντια ρόδα φορτηγού. Κάνεις ό,τι μπορείς για να συναρμολογήσεις τα κομμάτια, αλλά ξέρεις ότι δεν έχει καμία σχέση με την εικόνα πάνω στο κουτί.

Ίσως έπρεπε να είχα σκεφτεί: *Ουάου, μου μιλάει μια γάτα, κι αυτό δεν είναι κάτι που συνήθως συμβαίνει σ' έναν χώρο ανάπαυσης στον αυτοκινητόδρομο.*

Αλλά το μόνο που θυμάμαι να σκέφτομαι είναι πόσο τέλειο ήταν να έχω έναν φίλο που του άρεσαν τα μοβ ζελεδάκια όσο και σ' εμένα.

8

ΚΑΜΙΑ ΔΥΟ ΩΡΕΣ αφότου εμφανίστηκαν τα μυστηριώδη ζελεδάκια την ώρα που παίζαμε μπολ για κορν φλέικς, η μαμά μου έδωσε από μια σακούλα σούπερ μάρκετ στη Ρόμπιν και σ' εμένα. Είπε πως ήταν για τα ενθύμιά μας. Ορισμένα από τα πράγματά μας επρόκειτο να πουληθούν σ' ένα παζάρι την Κυριακή, εκτός από κάποια σημαντικά αντικείμενα, όπως παπούτσια και στρώματα και μερικά πιάτα. Οι γονείς μου ήλπιζαν να βγάλουν απ' αυτό αρκετά χρήματα για να πληρώσουν τα ενοίκια που χρωστούσαν και ίσως και τον λογαριασμό του νερού.

Η Ρόμπιν ρώτησε τι είναι το ενθύμιο. Η μαμά μου εξήγησε ότι είναι ένα αντικείμενο που το θεωρείς πολύτιμο. Μετά είπε ότι τα αντικείμενα δεν έχουν ιδιαίτερη σημασία, αρκεί να έχουμε ο ένας τον άλλον.

Ρώτησα ποια ήταν τα δικά της ενθύμια και του μπαμπά. Μου απάντησε ότι κατά πάσα πιθανότητα οι κιθάρες τους θα ήταν στην κορυφή της λίστας, και ίσως βιβλία, γιατί αυτά είναι πάντα σημαντικά.

Η Ρόμπιν είπε ότι θα έφερνε σίγουρα το βιβλίο της με τον Λάιλ.

Το αγαπημένο βιβλίο της αδελφής μου είναι *Το σπίτι στην 88η Ανατολική Οδό*. Μιλάει για έναν κροκόδειλο που λέγεται Λάιλ και ζει με μια οικογένεια. Του Λάιλ του αρέσει να αράζει στην μπανιέρα και να πηγαίνει βόλτα τον σκύλο.

Η Ρόμπιν ξέρει κάθε λέξη αυτού του βιβλίου απ' έξω.

Αργότερα, την ώρα του ύπνου, ο μπαμπάς μου διάβασε στη Ρόμπιν το βιβλίο του Λάιλ. Στάθηκα στην πόρτα του δωματίου της και τον άκουγα να διαβάζει. Ο μπαμπάς και η μαμά και η Ρόμπιν και η Αρίθα ήταν όλοι στριμωγμένοι πάνω στο στρώμα της Ρόμπιν. Το οποίο ήταν στο πάτωμα. Ο ξύλινος σκελετός θα πήγαινε για πούλημα.

«Έλα μαζί μας, Τζάκσον», είπε η μαμά μου. «Υπάρχει πολύς χώρος».

Ο μπαμπάς μου είναι ψηλός το ίδιο και η μαμά μου και το στρώμα της Ρόμπιν είναι μια σταλιά. Δεν υπήρχε καθόλου χώρος.

«Καλά είμαι», αποκρίθηκα.

Κοιτάζοντας την οικογένειά μου, όλους μαζί εκεί, ένιωσα σαν μακρινός συγγενής. Σαν να ανήκα σ' αυτούς, αλλά όχι τόσο όσο εκείνοι ανήκαν ο ένας στον άλ-

λον. Αυτό οφείλεται εν μέρει στο ότι μοιάζουν πάρα πολύ, ξανθοί με γκριζα μάτια και χαρωποί. Αντίθετα, τα μαλλιά και τα μάτια μου είναι πιο σκοτεινά, και καμιά φορά και η διάθεσή μου.

Άδειο καθώς ήταν, δε θύμιζε πια το δωμάτιο της Ρόμπιν. Εκτός από τη ροζ λάμπα της. Και τα σημάδια στον τοίχο που έδειχναν πόσο είχε ψηλώσει. Και τον κόκκινο λεκέ στο χαλί εκεί όπου είχε χύσει χυμό κράνμπεριμήλο. Η Ρόμπιν έκανε εξάσκηση στο χτύπημα με το ρόπαλο του μπέιζμπολ και παρασύρθηκε λίγο.

«ΦΡΡΡΣ, ΦΡΑΑΤΣ, ΣΠΛΑΤΣ, ΣΠΛΟΥΤΣ...» διάβαζε ο μπαμπάς μου.

«Όχι, σπλουτς, μπαμπάκα», είπε η Ρόμπιν.

«Σπλοτς; Σπλιτς; Φραατς;»

«Σταμάτα τις ανοησίες», αντέδρασε η Ρόμπιν μπηγώντας το χέρι της στο στέρνο του. «Σφρουτς είναι! Σφρουτς, σου λέω!»

Είπα ότι δεν πίστευα πως θ' άρεσε σ' έναν κροκόδειλο να κάνει μπάνιο. Είχα μόλις διαβάσει ένα βιβλίο για ερπετά.

Ο μπαμπάς μου μου είπε να απολαύσω την αφήγηση.

«Το ξέρετε ότι μπορείτε να κρατήσετε κλειστά τα σαγόνια ενός κροκόδειλου μ' ένα λάστιχο;» ρώτησα.

Ο μπαμπάς χαμογέλασε. «Δε θα ήθελα να ήμουν ο πρώτος άνθρωπος που εφάρμοσε αυτή τη θεωρία».

Η Ρόμπιν ρώτησε τη μαμά μου αν είχα αγαπημένο βιβλίο όταν ήμουν μικρός. Δε ρώτησε εμένα, γιατί μου

κρατούσε μούτρα για το σχόλιο με την μπανιέρα που είχα κάνει.

Η μαμά είπε: «Στον Τζάκσον άρεσε πολύ το *Ο λάκκος είναι για να σκάβεται*. Θυμάσαι αυτό το βιβλίο, Τζάκσον; Πρέπει να σ' το είχαμε διαβάσει ένα εκατομμύριο φορές».

«Περισσότερο λεξικό ήταν παρά φανταστική ιστορία», σχολίασα.

«Ο αδελφός είναι για να σε βοηθάει», είπε η μαμά μου. Που ήταν μια φράση από το βιβλίο.

«Ο αδελφός είναι για να σου τη σπάει», είπε η Ρόμπιν. Που δεν ήταν φράση από το βιβλίο.

«Η αδελφή είναι για να σε τρελαίνει αργά και βασανιστικά», απάντησα.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει. Ο ουρανός είχε τα χρώματα της τίγρης, με λωρίδες από μαύρα σύννεφα.

«Πρέπει να ετοιμάσω τα πράγματά μου για το παζάρι», είπα.

«Ει, μείνε μαζί μας, φιλαράκο», είπε ο μπαμπάς μου. «Θα διαβάσω το *Ο λάκκος είναι για να σκάβεται*. Με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα το βρούμε».

«Είμαι πολύ μεγάλος γι' αυτό το βιβλίο», αποκρίθηκα, παρόλο που ήταν το πρώτο πράγμα που είχα βάλει στη σακούλα με τα ενθύμιά μου.

«Τον Λάιλ άλλη μια φορά», είπε η Ρόμπιν. «Παρακαλώ παρακαλώ παρακαλώ παρακαλώ παρακαλώ».

«Μπαμπά», ρώτησα, «μήπως αγόρασες τίποτα μοβ ζελεδάκια;»

«Όχι».

«Τότε, πώς βρέθηκαν αυτά εδώ; Μέσα στο καπελάκι της Ρόμπιν; Δεν καταλαβαίνω».

«Χτες η Ρόμπιν πήγε στο πάρτι γενεθλίων της Κάιλι», είπε η μαμά μου. «Από κει τα πήρες, μπιζελάκι μου;»

«Όχι», απάντησε η Ρόμπιν. «Η Κάιλι μισεί τα ζελεδάκια. Και τέλος πάντων, σου είπα ότι είναι μαγικά, Τζάκσον».

«Δεν υπάρχουν μαγικά πράγματα», αντέδρασα.

«Η μουσική είναι μαγική», είπε η μαμά μου.

«Η αγάπη είναι μαγική», συνέχισε ο μπαμπάς μου.

«Οι κούνελοι που βγαίνουν απ' το καπέλο είναι μαγικό πράγμα», είπε η Ρόμπιν.

«Θα έβαζα και τα ντόνατς με γέμιση κρέμα στην κατηγορία των μαγικών πραγμάτων», είπε ο μπαμπάς μου.

«Τι θα λέγατε για τη μυρωδιά του νεογέννητου μωρού;» ρώτησε η μαμά μου.

«Και τα γατάκια είναι μαγικά!» τσίριξε η Ρόμπιν.

«Πράγματι», είπε ο μπαμπάς μου ξύνοντας το αυτί της Αρίθα. «Και να μην ξεχάσουμε τους σκύλους».

Και συνέχιζαν καθώς έκλεινα την πόρτα.

Ο Τζάκσον και η οικογένειά του περνάνε δύσκολες μέρες.
Δεν έχουν χρήματα να πληρώσουν το ενοίκιό τους.
Δεν έχουν χρήματα ούτε καν για το φαγητό τους.
Οι γονείς του, η αδελφούλα του και ο σκύλος τους
ίσως χρειαστεί να μείνουν στο μίνι βαν τους.
Για άλλη μια φορά.

Ο Κρένσο είναι ένας γάτος. Είναι μεγάλος, ντόμπρος
και... φανταστικός. Έχει επιστρέψει στη ζωή του Τζάκσον
για να τον βοηθήσει. Όμως, αρκεί ένας φανταστικός
φίλος για να βοηθήσει αυτή την οικογένεια
ώστε να μη χάσει τα πάντα;

*Μια γλυκιά ιστορία για την αξία της φιλίας,
πραγματικής ή φανταστικής.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 10 ετών

ISBN: 978-618-01-1578-9

9 786180 115789

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17540